

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové v právní věci žalobce: **Mgr. D. K.**, advokát, správce pozůstalosti, zastoupen Mgr. Tomášem Pelikánem, advokátem, se sídlem Újezd 450/40, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Z. B.**, zastoupena JUDr. Vladimírem Jablonským, advokátem, se sídlem Glinkova 1659/14, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2016, č.j. S-MHMP 244948/2016,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru živnostenského a občanskosprávního ze dne 8. 3. 2016, č.j. S-MHMP 244948/2016, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Tomáše Pelikána, advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2016, č.j. S-MHMP 244948/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské

části Praha 5, odboru občanskosprávního ze dne 28. 12. 2015, č.j. OOS5/3/212/2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o zrušení údaje o místě trvalého pobytu podle ustanovení § 12 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o evidenci obyvatel“), matce zůstavitele paní Z. B., nar. X, na adrese L. 3127/1, P. 5 – S., a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

- [2] Žalobce v podané žalobě uvedl, že předmětný návrh na zrušení údaje o místě trvalého pobytu podal jako správce pozůstalosti zůstavitele pana J. B., zemřelého dne X, který byl vlastníkem bytu č. X v budově č.p. X, stojící na pozemku parc.č. X, v obci P., k.ú. S.. Pověřená soudní komisařka JUDr. Alena Klocová, notářka, se sídlem Holečkova 29, Praha 5, usnesením ze dne 4. 6. 2015, č.j. 32D 174/2015-85, jmenovala žalobce správcem celé pozůstalosti. Uvedl, že zjistil, že paní Z. B. nemá od úmrtí zůstavitele k užívání předmětného bytu žádný právní titul, neboť byt užívala pouze na základě jeho souhlasu bez sjednání nájmu či jiného smluvního vztahu, za užívání bytu nic nehradila. Proto ji vyzval, aby uzavřela s dědici pana B. nájemní smlouvu a začala hradit nájem, anebo byt vyklidila. Paní Z. B. dle žalobce nájemní smlouvu uzavřít odmítla, žádný právní titul k užívání bytu jí nesvědčí a na výzvu byt vyklidila, již minimálně od června 2015 v něm nežije a nemá tam uloženy žádné své věci.
- [3] Žalobce dále v podané žalobě uvedl, že správní orgány ve svých rozhodnutích dospěly k závěru, že paní Z. B. přestala předmětný byt užívat a neužívá jej, s čímž žalobce souhlasil. Dále však žalobce rozporoval závěr správních orgánů, že paní B. nezaniklo užívací právo, neboť dne 1. 1. 2014 uzavřela se zemřelým J. B. nájemní smlouvu, k čemuž byl v řízení proveden důkaz paní B. předloženou kopií listiny se dvěma neověřenými podpisy. Namítal, že v přípise ze dne 15. 12. 2015 sdělil správnímu orgánu, že tuto listinu nepovažuje za pravou, a to z následujících důvodů: pozůstalá manželka pana B. MgA. Z. B. (X) o nájemní smlouvě nebyla informována; za užívání bytu nebylo nikdy nic hrazeno; na výzvu k uzavření nájemní smlouvy paní B. reagovala tak, že se z bytu odstěhovala a o existenci údajné nájemní smlouvy se nikdy nezmínila; a především, že sama paní B. žádala zůstavitele e-mailovou zprávou ze dne 5. 1. 2015, aby jí potvrdil, že žádná smlouva o užívání předmětného bytu, nájemní či podnájemní, mezi nimi nikdy uzavřena nebyla. Žalobce tak uzavřel, že považuje předmětnou listinu (nájemní smlouvu) za dodatečně vyhotovené falsum, jelikož není jasné, zda nájemní smlouva byla někdy v minulosti uzavřena a byla posléze ukončena, či zda nikdy uzavřena nebyla. Uvedl, že je však zjevné, že nejpozději ke dni 5. 1. 2015 nájemní vztah již netrval.
- [4] Žalobce dále namítal, že správní orgány nemohly z popsané listiny vycházet jako z pravé a pravdivé, jelikož její pravost jako účastník řízení zpochybnil. Tato listina není ve smyslu ustanovení § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s ustanovením § 565 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), listinou, jejíž pravost a pravdivost se předpokládá. Nadto byla v řízení předložena pouze neověřená kopie listiny. Dále pak chování paní B. svědčí o tom, že nájemní smlouvu uzavřenou neměla, za užívání bytu nic neplatila a byt zcela vyklidila. Žalobce rovněž upozornil na ustanovení § 2292 větu třetí občanského zákoníku, ze kterého dovodil, že i pokud by nájemní vztah trval (což je činěno sporným), zanikl by nejpozději opuštěním bytu ze strany paní B.

- [5] S ohledem na výše uvedené žalobce uzavřel, že má za to, že byly splněny podmínky dle ustanovení § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel, tedy: zaniklo užívací právo matce zůstavitele paní Z. B. k bytu a zároveň jej tato již neužívá. Správní orgány tak dle žalobce postupovaly v rozporu s ustanoveními § 50, § 51, § 52 a § 53 odst. 3 správního řádu a jejich závěry nemají oporu v provedeném dokazování.
- [6] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [7] Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Uvedl, že paní Z. B. prostřednictvím svého právního zástupce doložila správnímu orgánu I. stupně kopii nájemní smlouvy k předmětnému bytu uzavřenou na dobu neurčitou mezi J. B. jako pronajímatelem a Z. B. jako nájemcem. Paní Z. B. tak nezaniklo užívací právo k předmětnému bytu, které ji svědčí na základě této smlouvy. Teprve řádným prokázáním zániku tohoto nájemního vztahu dojde k naplnění podmínky zániku jejího užívacího práva k bytu. Dále uvedl, že zpochybnění pravosti a určení platnosti či neplatnosti předložené nájemné smlouvy lze učinit pouze soudní cestou. Z předložené e-mailové komunikace pak vyplývá, že se jedná o soukromou korespondenci, přičemž tato zpráva není podepsána elektronickým zaručeným podpisem, a ani z ní není jednoznačně zřejmé, že by J. B. na tuto zprávu reagoval, vzhledem k tomu, že dne 6. 1. 2015 zemřel. V daném případě tak byla v souladu s ustanovením § 3 správního řádu zjištěna skutečnost, která neumožňuje žádosti vyhovět, a proto správní orgán I. stupně žádost žalobce v souladu s ustanovením § 51 odst. 3 správního řádu zamítl.
- [8] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedl, že pravost a pravdivost se předpokládá pouze u listin prohlášených zákonem za veřejné. Pokud jde o soukromou listinu, jestliže účastník řízení popře její pravost, pak platí, že účastníka, který tuto listinu předložil k důkazu, stíhá důkazní povinnost a břemeno důkazní. Dále žalobce zpochybnil možnost domáhat se určení neplatnosti smlouvy soudní cestou, neboť nemá k dispozici originál smlouvy (a tento ani Z. B. nepředložila) a k projednání určovací žaloby je vždy především třeba prokázat naléhavý právní zájem, který by soud v tomto případě nemohl shledat.
- [9] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ze dne 15. 8. 2016 požádala soud o prodloužení lhůty jí stanovené ve vyrozumění ze dne 21. 6. 2016 k oznámení, do doby rozhodnutí soudu však svých práv dle ustanovení § 34 odst. 3 s.ř.s. nevyužila.
- [10] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [11] Dne 2. 10. 2015 podal žalobce jako správce pozůstalosti zastupující manželku po zemřelém, paní MgA. Z. B., nar. X, bytem S. 3238/2, P. 5 – S., která je spolu se svým nezl. synem nabyvatelem předmětné bytové jednotky po zemřelém vlastníkovi J. B., dále návrh na zrušení údaje o místu trvalého pobytu paní Z. B., nar. X, na adrese L. 3127/1, P. 5 – S. K návrhu byl doložen výpis z katastru nemovitostí, LV č. X a kopie usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 4. 6. 2015, č.j. 32D 174/2015-85. V návrhu žalobce uváděl skutečnosti, viz bod [2] tohoto rozsudku.
- [12] Dne 26. 11. 2015 navrhla matka zůstavitele, paní Z. B. provedení těchto důkazů: výslech žalobce, výslech Z. B., výslech H. Č.(správce nemovitosti). Dále k důkazu předložila kopii nájemní smlouvy k nájmu předmětného bytu ze dne 1. 1. 2014 uzavřenou

mezi ní jako nájemcem a panem J. B. jako pronajímatelem na dobu neurčitou. Ve smlouvě bylo mimo jiné sjednáno nájemné ve výši 1.000 Kč měsíčně. Na smlouvě byla pod podpisy smluvních stran poznámka: „*na vědomí pí. Č.*“. V podání dále uvedla, že je na základě platné nájemní smlouvy je nájemnicí bytu, jenž je aktuálně předmětem dědictví po jejím zesnulém synovi, přičemž je nerozhodné, zda tento byt přechodně méně užívá.

- [13] Dne 15. 12. 2015 zaslal žalobce správnímu orgánu vyjádření k podkladům ve spise. V něm uvedl, že paní Z. B. poslala svému synovi J.-mail dne 5. 1. 2015, kde jej žádá o podpis prohlášení, že nemá žádné nájemní ani podnájemní právo (čestné prohlášení bylo přílohou e-mailu), z čehož dle žalobce vyplývá, že ke dni 5. 1. 2015 žádná nájemní smlouva neexistovala. Dále žalobce uvedl, že dopisem ze dne 13. 3. 2015 vyzval paní B. k jednání o nájemní smlouvě, či termínu vyklizení bytu, dopis však zůstal bez odezvy. Dopisem ze dne 21. 4. 2015 ji proto vyzval k vyklizení bytu do konce května 2015. Dále uvedl, že soused pan S. viděl stěhování paní B. na konci května, do stěhovacího auta se nosil veškerý nábytek, zařízení, vybavení. Paní B. ani nadále jakkoliv nekomunikovala, ale poté, co bylo oznámeno odpojení elektroměru, bylo vstoupeno do bytu za účelem prevence škod a bylo zjištěno, že byt je zcela prázdný – vyklizený, a nikdo jej k bydlení neužívá. Zápis ze vstupu do bytu ze dne 29. 6. 2015, včetně fotodokumentace, byl již dříve správnímu orgánu doručen. Žalobce tak shrnul, že předloženou nájemní smlouvu považuje za podvrh, kromě toho nikdy nebylo z této smlouvy placeno a dle e-mailu paní B. ze dne 5. 1. 2015 žádný nájemní vztah netrval.
- [14] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 28. 12. 2015, č.j. OOS5/3/212/2015, byl návrh zamítnut v souladu s ustanovením § 51 odst. 3 správního řádu.
- [15] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně shledal, že navrhovatelka je oprávněna k podání návrhu na zrušení údaje o místu trvalého pobytu paní Z. B. v souladu s ustanovením § 12 odst. 2, resp. ustanovením § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel. Dospěl k závěru, že sice byla splněna podmínka neužívání předmětného bytu, která vyplynula ze svědecké výpovědi Mgr. K. J. ze dne 3. 11. 2015, z fotodokumentace a z písemného záznamu o vstupu do předmětného bytu za účasti správce pozůstalosti (žalobce), Mgr. K. J., navrhovatelky, svědka R. S. a správce nemovitosti H. Č. Dále však dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že není splnění podmínka zániku užívacího práva, neboť z doložené kopie nájemní smlouvy ze dne 1. 1. 2014 uzavřené na dobu neurčitou vyplývá, že paní Z. B. svědčí právo k předmětnému bytu.
- [16] Dne 7. 1. 2016 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém argumentoval obdobně jako v podané žalobě.
- [17] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8. 3. 2016, č.j. S-MHMP 244948/2016, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [18] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že musí být splněny všechny podmínky dle ustanovení § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel, jinak údaj o místu trvalého pobytu občana nebude zrušen. Shledal, že nebyla splněna podmínka zániku užívacího práva, a to s odkazem na předloženou nájemní smlouvu. K obsahu odvolání žalovaný uvedl, že v žádném ustanovení občanského zákoníku není ověření podpisů při uzavření nájemní smlouvy stanoveno; zpochybnění pravosti a určení platnosti či neplatnosti předložené nájemné smlouvy lze učinit pouze soudní cestou. Dále zdůraznil, že z předložené e-mailové zprávy vyplývá, že se jedná o soukromou korespondenci mezi Z. B. a jejím zemřelým synem J. B. Tato zpráva není podepsána elektronickým zaručeným

podpisem, a ani z ní není jednoznačně zřejmé, že by J. B. jakkoli na tuto zprávu reagoval, a to vzhledem k tomu, že dne 6. 1. 2015 zemřel. Dále uvedl, že skutečnost, že manželka zemřelého nebyla o této smlouvě informována, nemá na toto správní řízení žádný vliv. Odvolací námitky tak žalovaný neshledal důvodnými.

- [19] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [20] Žalobce s rozhodnutím o věci samé bez jednání souhlasil, žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [21] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba ne/byla podána důvodně.
- [22] Podle ustanovení § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel *„rozhodne ohlašovna o zrušení údaje o místě trvalého pobytu, zaniklo-li užívací právo občana k objektu nebo vymezené části objektu, jehož adresa je v evidenci obyvatel uvedena jako místo trvalého pobytu občana a neužívá-li občan tento objekt nebo jeho vymezenou část“*. V případě, kdy zrušení údaje o trvalém pobytu požaduje navrhovatel, je povinen podle odstavce 2 citovaného ustanovení existenci důvodů rozhodných pro zrušení údaje o místě trvalého pobytu ohlašovně prokázat. Při aplikaci ustanovení § 12 zákona o evidenci obyvatel, je tedy třeba posoudit, zda nastaly kumulativně obě zde uvedené podmínky, tedy zda zaniklo užívací právo občana k objektu (či jeho vymezené části) a zda občan objekt (či jeho vymezenou část) neužívá.
- [23] Za tímto účelem je potřeba vyjít především ze smyslu celé zákonné úpravy trvalého pobytu. Zákon o evidenci obyvatel upravuje trvalý pobyt obyvatel v hlavě II, přičemž vymezuje místo trvalého pobytu v ustanovení § 10 odst. 1 jako adresu pobytu občana v České republice, kterou si občan zvolí zpravidla v místě, kde má rodinu, rodiče, byt nebo zaměstnání. Místo trvalého pobytu přitom může mít jen jedno, a to v objektu, který je podle zvláštního právního předpisu označen číslem popisným nebo evidenčním, popřípadě orientačním číslem a který je podle zvláštního právního předpisu určen pro bydlení, ubytování nebo individuální rekreaci. Současně v odst. 2 téhož ustanovení výslovně stanoví, že z přihlášení občana k trvalému pobytu nevyplývající žádná práva k objektu uvedenému v odstavci 1 ani k vlastníkovu nemovitosti.
- [24] S údajem o místě trvalého pobytu osoby je spojena řada důsledků, a rozhodnutí o zrušení tohoto údaje tak může zasáhnout do jeho práv, nicméně tento údaj plní na prvním místě funkci evidenční, respektive funkci zajištění dostupnosti, dosažitelnosti či možnosti kontroly. Je proto žádoucí, aby evidovaný stav odpovídal stavu reálnému, a aby tak údaj o místě trvalého pobytu skutečně vedl k tomu, že osoba bude na daném místě dostupná, dosažitelná nebo kontrolovatelná. Pokud osoba disponuje užívacím právem k objektu určenému pro bydlení, ubytování nebo individuální rekreaci, je důvodné předpokládat, že v jejím zájmu bude skutečně objekt užívat, a to za účelem se tam trvale zdržovat, čímž budou uvedené funkce naplněny. Pokud však osoba užívacím právem nedisponuje, mohou

být tyto funkce naplňovány pouze v případě, že tato osoba objekt skutečně užívá. Z požadavku dostupnosti, dosažitelnosti či možnosti kontroly přitom vyplývá, že nepostačí užívání například pouze pro účely uskladnění věcí, nýbrž užívání osobní, tj. užívání za účelem trvale se v daném objektu zdržovat - za účelem bydlení. Zcela záměrně zákon hovoří o místě trvalého pobytu, nikoliv místě občasného „výskytu“ či místě uskladnění věcí.

- [25] V daném případě je z obsahu spisu a vyjádření účastníků ve správním řízení patrné, že paní Z. B. předmětný byt neužívala (v květnu 2015 se z něj vystěhovala), tudíž byla splněna druhá podmínka dle ustanovení § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel, což nebylo ve správním řízení nijak zpochybněno.
- [26] Předmětem sporu je tak naplnění podmínky první, tj. zda Z. B. zaniklo či nezaniklo užívací právo k předmětnému bytu. Správní orgány v této otázce dospěly k závěru, že Z. B. nadále užívací právo k bytu svědčí, neboť v řízení předložila nájemní smlouvu k bytu ze dne 1. 1. 2014, uzavřenou na dobu neurčitou, přičemž nebylo dostatečně prokázáno skončení tohoto nájemního vztahu a s ním spojeného užívacího práva. Z důvodu existence této skutečnosti ve smyslu ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu tak správní orgány neprováděly další dokazování a žádost žalobce byla zamítnuta.
- [27] Soud dospěl k závěru, že takové rozhodnutí je prozatím předčasné, neboť nedostatečně hodnotí pro posouzení věci podstatnou skutečnost, zda zaniklo užívací právo k bytu, resp. zda takové užívací právo k bytu svědčí osobě, která předložila nájemní smlouvu.
- [28] Předně je třeba zdůraznit, že předložená listina (nájemní smlouva) má charakter soukromé listiny, není tak možné u ní a priori předpokládat její pravost a pravdivost. Dále není možné přehlédnout, že ve správním řízení byla předložena neověřená kopie této listiny, takže případné skutkové závěry z takové listiny jsou rovněž zpochybnitelné pouze s odkazem na tuto skutečnost. V daném případě je tak nutné zkoumat platnost předložené nájemné smlouvy (resp. prozatím její neověřené kopie), kterou ve svém přípise ze dne 15. 12. 2015 žalobce rozporoval a provést v tomto směru další dokazování. Jak bylo shora uvedeno, předložená neověřená kopie nájemní smlouvy je soukromou listinou, a v případě zpochybnění její pravosti je nutné při skutkovém závěru vycházet z dalšího dokazování, neboť samotná listina jako podklad pro správní rozhodnutí za tohoto procesního stavu nemůže obstát. V případě namítané neplatnosti nájemní smlouvy tak je správní orgán povinen si úsudek o platnosti takové listiny učinit sám, neboť zákon mu svěřuje povinnost posoudit zánik užívacího práva k bytu. Takové posouzení je nutné pro dané správní rozhodnutí. Argumentace žalovaného trochu směšuje dvě spolu nesouvisející věci – rozhodnutí o neplatnosti smlouvy, které pochopitelně přísluší pouze soudu v občanskoprávním řízení (ale o které zde nejde, neboť ničeho takového se žalobce po správním úřadu nedomáhal), a posouzení, zda zaniklo užívací právo k bytu. Takové posouzení je povinen učinit správní orgán, neboť na základě tohoto zjištění teprve může kvalifikovaně rozhodnout ve smyslu ust. 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci. Je pochopitelně možné v případě, kdy soud o této otázce již rozhodl v občanském soudním řízení, vycházet z rozhodnutí soudu, k tomu však v dané věci nedošlo, proto si tuto otázku musí posoudit sám správní orgán, a jen z tohoto důvodu nemůže nutit žalobce, aby takovou pro rozhodnutí podstatnou otázku řešil v jiném (tedy občanském soudním) řízení.
- [29] Žalovaný v této věci odkázal na nutnost obrátit se na civilní soud, aby tuto otázku, která je zákonnou podmínkou pro příslušné rozhodnutí, vyřešil civilní soud. Takový postup však

není možný, jak bylo shora uvedeno, neboť posouzení této skutečnosti musí učinit sám správní orgán (když tu rozhodnutí soudu v civilní věci nebylo předloženo). Ve správním spise je dost podkladů, které existenci užívacího práva k bytu zpochybňují, a které správní orgány svým postupem nehodnotily, ač tak pro své rozhodnutí učinit měly (skutečnosti, tvrzené žalobcem, že nebylo placeno žádné nájemné, nájemní smlouva byla zmíněna až po zahájení tohoto správního řízení, e-mailová zpráva ze dne 5. 1. 2015). Žalovaný tak v řízení pochybil, pokud nepostavil na jisto otázku platnosti předložené neověřené kopie nájemní smlouvy, když z ní vychází při svém rozhodnutí, jako by tato smlouva (která nebyla ani v originále předložena a jejíž platnost je závažně žalobcem zpochybňována) zakládala v době rozhodování užívací právo k bytu, případně nijak nehodnotí rovněž žalobcem tvrzené případné ukončení nájemního vztahu faktickým jednáním nájemce podle ust. § 2292 občanského zákoníku. V daném případě je třeba v řízení vyjasnit naprosto podstatnou otázku, zda takto předložená listina je spolehlivým podkladem pro závěr, že nájemní smlouva byla v minulosti mezi uvedenými smluvními stranami uzavřena, a tím tak zakládá v době rozhodování správního orgánu užívací právo k bytu, případně otázku, zda nájem bytu nezanikl (neskončil) podle ust. § 2292 občanského zákoníku (v tom případě z hlediska procesní ekonomie je pak již hodnocení platnosti uzavření nájemní smlouvy nadbytečné, neboť k závěru o zániku užívacího práva postačí zjištění, že nájem bytu skončil odevzdáním pronajímateli). Odkaz na řešení této otázky v rámci občanského soudního řízení pak k takovému závěru nepostačuje, neboť je to správní orgán, kdo ze zákona tuto skutečnost posuzuje, a musí si ji tak (při neexistenci soudního rozhodnutí o platnosti nájemní smlouvy, která je prozatím pouze tvrzena, případně ve vztahu k ukončení nájemního vztahu s ohledem na ust. § 2292 občanského zákoníku) sám zjistit. V této souvislosti pak soud pouze poznamenává nad rámec rozhodovacího důvodu v této věci, že návrh (žaloba) k soudu v občanském soudním řízení ze strany žalobce v této věci (který by tak musel vystupovat v tomto procesním postavení i v občanském soudním řízení, pokud je nucen správním orgánem domáhat se on svého práva) ohledně platnosti nájemní smlouvy, by věcně nemohla uspět pro nedostatek naléhavého právního zájmu (v případě určovací žaloby), případně pro nemožnost uložit povinnost k vyklizení bytu, který již byl předán, jak plyne z podkladů ve správním spise.

[30] Ze shora uvedených důvodů proto soud shledal žalobu důvodnou a žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.).

[31] Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměnu zástupce žalobce Mgr. Tomáše Pelikána, advokáta. Mimosmluvní odměna činí 6.200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby) po 3.100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši 600 Kč za 2 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů tedy činí 11.228 Kč.

[32] Výrok III. je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s.ř.s., když osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost v řízení, a proto jí náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. března 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu